

4Ω

**Musi
byť
evanjelium
hlásané
všetkým
národom**

Mk 13,10

živa!
SLOVA

4

1991

ročník XXIII

V pasovské katedrále v Bavorsku se během turistické sezóny pořádá každý den v poledne pro potěšení návštěvníků varhanní koncert. Aby se zabránilo nežádoucímu rušení během hry na královský nástroj, dveře se pokaždé úderem dvanácté hodiny zamykají. Po dobu koncertu se dovnitř nikdo nedostane. Kdo je uvnitř, musí nerušeně poslouchat hudbu, kdo přijde pozdě, má smůlu. Musí čekat do následujícího poledne, chce-li si dopřát požitek poslechu hry na varhany na tomto místě.

V pohledu na milost, kterou Pán Bůh ještě dnes nabízí všem hříšníkům a s ní svázané věčné spasení existují podobné dělicí dveře, které se jednou zavrou. Pro lidi, kteří zavrhlí milost a byli už smrtí odvoláni z této země, už jsou tyto dveře zavřeny. Pro ty, kdo žijí, jsou ještě otevřeny. Nikdo však neví, jak ještě dlouho otevřeny zůstanou. Dnešek může být posledním dnem milosti.

Na rozdíl od dveří do kostela v Pasově se dveře milosti, až se zavrou, už nikdy neotevrou. Po proběhnutí doby milosti a na druhé straně hrobu už nebude možnost se smířit s Bohem. Proto je to tak velmi důležité, obrátit se k Pánu Ježíši, a ve víře v Něj být zachráněn, abychom pak mohli odejít na věčnost v plné jistotě. Využil jsi již tuto možnost?
přel. — tp

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSFR ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. — Řídí odpovědný redaktor Ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon 26 13 46. Administrace: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30,— Kčs. Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Ostravské tiskárny, s. p. Ostrava, provoz Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, č. j. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

zasypávané studně

V posledních týždňoch preberáme na našich biblických hodinách príbeh o studniach, ktoré kopal patriarcha Izák a ktoré mu Filištínci neustále zasypávali. Tento príbeh čítame v knihe Genesis (1M) 26,12-22. Tieto studne boli vykopané pôvodne sluhami jeho otca Abraháma, Izákovi sluhovia ich obnovovali a kopali aj studne nové. Bola to zrejme ťažká práca. Napokon vykopali studňu so živou vodou, ale gerárski pastieri sa hádali s Izákovými pastiermi aj o túto. Preto ju nazvali Esek (zrada). Vykopali ďalšiu, hádali sa i o ňu, nuž ju nazvali Sitna. Až napokon vykopali studňu Rechobot, o ktorú sa ť nehádali, hovoriac: „Teraz nám Pán dožičil voľnosti...“ (1M 26,22).

Nechceme teraz rozoberať významy jednotlivých studní, ale aplikujme túto udalosť ako obraz pre naše súčasné dni v Cirkvi. Sme na strane Izáka a kopeme studne Božích právd, ktoré nám neustále zasypávajú nepriatelia — satan, svet, naše telo. Materiál, ktorým studne otcov zasypávajú, nie je nič iné, ako hĺtna, zem. Veci časné, pomíjajúce. Poznáme to veľmi dobre z praktického života viery: Chceme si otvoriť Písmo a v televízii beží čosi „dôležité“, čo musíme vidieť za každú cenu. Zmeškáme alebo dokonca vynecháme kvôli tomu aj zhromaždenie. Stane sa to aj inokedy a naše studne viery sú zasypávané prachom sveta. Potom aj čosi odkopeme, ale už to nie je ono. Tak to ide dookola a my sme slabí, neočakávajúci svojho Pána z neba. Sú však studne základných Božích právd a právd Evanjelia Kristovho, ktoré nám nepriatelia zasypávajú a pritom ich často nazývame bratmi... Spomeňme aspoň tie najdôležitejšie:

STUDŇA OBRÁTENIA, ZNOVUZRODENIA. Je to podľa Pisma úplne jasné. Pán Ježiš povedal Nikodémovi: — Musíte sa narodiť znova... A predsa, koľko túto studňu „zasypávajú“, akože to nám nepatrí, že stačí sa pripojiť k cirkvi, polepšiť sa, postupne sa vzdelávať a všetko bude v poriadku. Vôbec to tak nie je! Bez pokánia, obrátenia, nemožno čakať ani dar Svätého Ducha, nemožno ani rásť a dostať sa raz do neba. Vykopme znova túto studňu! Nedajme si ju zasypávať prachom!

STUDŇA BIBLICKÉHO KRSTU. Aj to je v Pisme jasné. Kto uverí a pokrstí sa, bude spasený. Teda najprv obrátenie, znovuzrodenie a potom krst ponorením do vody, na znak vyznania, že sme zomreli starému človekovi a žije v nás Kristus. Mnohí túto studňu zasypávajú tradíciou a krstia aj takých, ktorým sa ani nesníva o obrátení. Nechceme však na nikoho poukazovať alebo dakoho súdiť. Tie veci patria Pánovi Cirkvi. Ak sa niekto vidí byť skrepivým..., aj túto vetu poznáme z Biblie. Keď nám však Pán dal tieto pravdy poznať, máme tieto studne, nedovoľme ich zasypať. Sme vďační Pánovi, že v tomto roku sa z nášho zboru necháva pokrstiť biblickým spôsobom viac ľudí, ako za posledné roky. Aj v tom vidno Božie požehnanie.

STUDŇA DUCHA SVÄTÉHO A JEHO DAROV. Je tiež biblicky jasné učenie, že ten, kto sa obráti, dostáva do srdca pečať Ducha Kristovho. Tento Duch svedčí nášmu duchu, že sme Božie deti. Naraz však príde ktosi a povie: — Vy nemáte Svätého Ducha. Potrebujete krst týmto Duchom, potrebujete novú skúsenosť. Obrátenie ešte neznamená kompletne spasenie... Žiaľ, mnohí sa dosta-

ná do pomýkova, zaváhajú. Počul som, že v istom zbere veriacich tuď, kde veľmi dobre poznajú učenie o studniach obrátenia a krstu i o Svätom Duchu, sa naraz odtrháva asi dvadsať prevažne mladých rodín a vytvárajú akási novú spoločnosť pokrstených Svätým Duchom. Nebudeme túto skutočnosť komentovať a ani nikomu nič nechceme vyčítať, ale priveľmi nám to pripadá, ako zasypávanie studní Písom. Strážme si ich a Koppe znovu, až narazíme na studňu živej vody, samého Pána Ježiša Krista, ktorý nám bude stačiť v každom prípade.

STUĎŇA PÁNOVEJ PAMIATKY. Vieme, že prvá Cirkev slávila Pánovu pamiatku každú nedeľu. Je to aj pre nás významná studňa. Aj tá je však zaházaná učením a praxou, že to nie je podstatné, stačí to občas, aby to nezovŕšeno apod. Poznáme to. Ani v tomto prípade nechceme niekoho poučovať. O koľko pozhŕňania sa však pripravuje Boží ľud, keď má túto studňu zakopaná. Vráťme sa k životu a praxi prvých kresťanov, vykopme studne nové, ale nech sú tieto pramene odkryté pre každého vykúpeného Kristovou krvou.

Sú aj iné „izdávkové“ studne — manželstvo veriacich tuď, duchovný rast, zvestovanie evanjelia, kážeň v zbere, pokánie a mnohé iné. Nemáme až toľko priestoru, aby sme mohli pojednávať o ďalších studniach. Napokon aj každý z nás osobne vieme, aké studne sme kedysi kopali a ako nám ich nepriateľ zasypal. Rozhľadnime sa okolo seba, pozrime sa do seba a začneme duchovne kopat znova. Nech nám Pán dá k tomu silu a požehná túto tak potrebnú prácu.

jk

OVOCE DÍKŮ A CHVÁLA BOHU

Wim Malgo

„Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom.“ (Ž 139,14)

J sme Boží dílo. Bůh tvoří originály. Na světě nejsou ani dva lidé, kteří by si ve všem byli úplně podobní. I tebe, se všemi tvými omezeními, různými vlastnostmi a schopnostmi stvořil Bůh „podivuhodně“. Už jsi mu za to poděkoval? Nejsi výsledkem náhody, zmetek z Boží dílny. „Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“ (Ef 2,10). Je to nádherné, že nejsme vydáni na pospas „náhodě“, „osudu“, „smůle“! To je důvod k děkování a chválení. Bůh sám naplánoval naše životy. Děkujme mu za to a snažme se poznat jeho plán.

CHVÁLY A VDĚČNOST MĚNÍ CHARAKTER

Bůh tvoří originály a nikdy se neopakuje. Každý z nás je co do vnějšího a vnitřního života osobitým Božím dílem. Avšak Boží slovo a Boží Duch člověka proměňují „k jeho obrazu ve stále větší slávu“ (2K 3,18). Každý novorozeneček roste, to je projev zdravého života. Tak je tomu i v duchovním světě: Slovem Božím a Duchem svatým znovuzrozený člověk také nemá zůstat duchovním nedochůdčetem, ale má růst až do mužného věku Kristova (Ef 4,13-14). Růstu a proměně v Kristův obraz obzvlášť napomáhá nepřestávající vděčnost a chvála Bohu. Děkujeme-li nejen za to, jak nás učinil, ale i za to, co s námi činí, naplňujeme apoštolské vybidnutí z Ef 5,20: „Vždycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otcí ve jménu našeho Pána Ježiše Krista“, i za bolesti a zklamání, za výšiny i za hlubiny, jimiž nás vede — v ž d y c k y !

BLÁHOVĚ SROVNÁVÁNÍ

Vždycky za všechno Bohu děkovat může jen ten, kdo vyznává podle Ř 8,28: „Vím, že všechno napomáhá k dobrému tomu, kdo miluje Boha“. Bůh nás vede

zcela osobně, ani v utváření našich životů nic nekopíruje. Bylo by proto navýsost bláhové srovnávat svůj život s životy jiných lidí, jak se o to jednou pokoušel Petr. Když zmrtvýchvstalý Pán opakovaně Petrovi potvrdil jeho poslání a bezvýhradně mu všechno odpustil, předpověděl mu nesnadnou životní cestu (J 21,18) v pohledu na to, jakou smrtí oslaví Boha (v. 19). Vybídl ho opětovně k bezpodmínečnému následování. Ale Petr Pánu za jeho plány neděkoval. Udělal to nejbláhovější, co mohl udělat. Začal svou cestu srovnávat s Janovou. „Co bude s tímto?“ Ježíšova odpověď je jednoznačná: „To není tvá věc! Ty mne následuj!“ Takové úvahy jsou vzpíráním se Božím vedení. Otázky jako: „Proč právě já?“ „Proč tuto práci může konat někdo jiný a ne já?“ „Proč ještě nemám životního partnera, když moji vrstevníci již mají své domovy?“ „Proč musím snášet nemoc?“ jsou důkazem, že se vzpíráme Božím plánům a bráníme tak Duchu svatému, aby nás proměňoval do Ježíšovy podoby. Stáváme se žárlivými, litujeme sami sebe a propadáme se dále do nedůvěry vůči Pánu Bohu, odcizujeme se mu a satan se raduje. Podobnými otázkami sami sebe ničíme. Začneme raději za Boží vedení děkovat, vždyť On nejlépe ví, co nám slouží k dobrému, k růstu do podoby Ježíšovy.

VDĚČNOST OTEVÍRÁ POHLED PRO BOŽÍ SPASENÍ

Možná pochybujeme, že je to možné vždycky a za všechno děkovat. Učme se u Joba (1,20-22), který v nejtěžších zkouškách chválil Hospodina. Právě v děkovaní a v přijímání té cesty, po níž jsme vedeni, jsou skryta požehnání, kterých nemohou být účastni ti, jimž závidíš. Vězíš třeba v hluboké jámě, nevidíš žádné východisko a pozbýváš naději. Zkus podle Ž 50,23 děkovat a Pán ti zjeví nové světlo, zahrne tě požehnáním a naplní tvé srdce jásotem.

VELEBENÍ OTEVÍRÁ CESTU DO BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

Z Ef 6,12 víme, že náš boj není proti „tělu a krvi“, ale proti duchovním mocnostem. Učíme-li se prokazovat svoji víru tak, že tváří v tvář nepříteli za všechno vždycky Pánu děkujeme, zakusíme, že Pán mocně zasáhne v náš prospěch. Pročtíme si zprávu o velkolepém vítězství krále Jozafata nad nepřátelskou přesilou ve 2Pa 20. Hospodin zasáhl, jakmile začali chválit a velebit Jeho jméno. Kdo v nebezpečí a úzkostech nejen Pánu děkuje, ale kdo ho také velebí a chválí, proniká do Boží blízkosti, do niterného obecenství s ním. Proto je modlitba Páně uvedena prosbou o posvěcení Otcova jména. Proto děkujeme za jeho nevýmluvný dar (2K 9,15), za jeho krev prolitou za nás (Zj 1,5; Žd 10,19-22). Naše modlitby mají tedy začínat i končit díkyčiněním a chválením Pána.

VELEBENÍ OTEVÍRÁ ŽALÁŘE, LÁME POUTA

Děkování, velebení a chválení obohacuje náš život. Pán nás zahrnuje svým požehnáním a plní nám svá zaslíbení (Ž 103,1-5). Tam, kde se nám zdá, že sedíme v temném žaláři, že Bible už k nám nehovoří, že naše prosby jdou jen ke stropu, začneme ve víře Pána chválit a vyvyšovat. Zakusíme jako Pavel a Silas ve Filipis, že žalář se otevře a okovy spadnou (Sk 16,25-26). Za takových okolností je chválení a velebení obětí. Snad proto se v našem životě nedějí zázraky, že nejsme k této oběti hotoví?

OBĚTUJ BOHU OBĚT CHVÁLY A PLŇ NEJVYŠŠÍMU SVĚ SLIBY! (Ž 50,14)

Teprve pak může následovat: Vzávej mne v den souzení, vytrhnu tě a ty mne budeš slaviti (v. 15). Už jsme si řekli, že do Boží přítomnosti pronikáme děkovaním za obět Pána Ježiše. Avšak vstupovat před Boží trůn značí vydat se cele tomu, který se bezvýhradně vydal nám. A tu začínáme tušit, co to znamená „obětovat obět chvály“. Není možné být zajedno s Bohem a přitom žít sobě. Vždyť Pán Ježíš proto zemřel a vstal z mrtvých, abychom už nežili sobě, ale jemu (2K 5,15)! Kdo chce Pánu děkovat a není ochoten zároveň obětovat sebe, ztratí radost ze spasení. Naše chválení, děkování a velebení zůstane prázdnou řečí, není-li připojeno celé vydání se Pánu. Děkovat Pánu a plnit sliby, obětovat sebe, to patří dohromady (Ž 116,17-18). Kdo obětuje, tomu Pán žehná. Ame-

rický miliardář Rockefeller řekl: „Hluboký omyl je, když člověk čeká s dáváním, až bude bohatý.“ V době, kdy čtvrtletně vydělával pouze 50 dolarů, dával pravidelně 5 na nedělní školu, misi, chudé apod. Stalo se mu to pravidlem, takže později mohl na dobročinné účely věnovat přes 500 milionů dolarů. Jednou řekl: „Víte, kdo je největší chudák na světě? Povím vám to: nejchudší je ten, kdo nemá nic jiného, než peníze.“ Jak je to s našimi obětmi na Boží království? Jen obětující skutečně ctí Boha.

ZMOCNĚNÍ KE KNĚŽSKÉ SLUŽBĚ DĚKOVÁNÍM A VELEBENÍM

Kéž jsme schopni natolik se niterně ztížit, abychom skutečně v úžasu pochopili, jak nádherné ovoce nese díkčinění a chválení Boha. „Ztížením se sluší tebe chválit, Bože, na Sijónu, plnit tobě sliby.“ Pouhé rozumové konstatování, že Bůh vyslyší modlitby (Ž 85,3), nestačí. Ale je nádherné, že když Pána chválíme ztížením a plníme své sliby, otevírá se nám svatyně a zakoušíme bohaté dary jeho domu (v. 5). Naše přímelné modlitby najdou odezvu v Božím srdci a zakoušíme v praxi jejich vyslyšení. Kdo pozná tyto souvislosti, ten proniká k hlubšímu poznání o působení díkčinění a velebení, proniká k hlubšímu poznání vyvýšené Boží osobnosti. Díkčinění a velebení je výrazem víry a zároveň cestou, na níž víra roste. Věřícím není nic nemožným (Mk 9,23).

Nestačí hovořit o modlitbě a upozorňovat křesťany na její moc. Je třeba připomínat, že ke skutečnému modlitebnému životu s konkrétními výsledky vyslyšených modliteb patří nerozlučně vděčnost a velebení Boha. Čtème žalmy a naše srdce se zanítí velebením, jež Stvořiteli vzdává tvorstvo (Ž 145,10; 148,1-4; 149; 150 a j.). Chválení a velebení Boha je také obsahem nebeských písní andělů a vykoupených (Zj 5,11-12; 19,6 a j.). Vykoupené děti Boží jsou na cestě k této věčné slávě. Měli bychom se cvičit v tom, co v nebi je hlavním zaměstnáním. Opravdu: velice zanedbáváme vděčnost, chválení a velebení v soukromí, v rodinách, ve sborech. Zato nezapomínáme náležitě reptat. Připravujeme se tak o přemnohé Boží požehnání a bráníme Bohu, aby své jméno mezi námi oslavil. Jestliže podstatnou část nebeské slávy tvoří chvalozpěvy, pak by se měla stát změna i s naším životem, který přece zaměřujeme k věčnosti. Při chválení a velebení Boha jsme od slávy v slávu proměňováni v obraz nebeský, stejně jako reptání, sváry, nenávisť a klení nás spojuje s peklem. Proto je chválení a velebení tím nejmýšluplnějším zaměstnáním a mělo by určovat směr našeho myšlení, tón naší řeči i cíl naší činnosti. Až se pak ukáže Kristus, život náš, i my se s ním ukážeme v slávě (Ko 3,4), do níž jsme den za dnem vrůstali v toku chval a velebení. (Přeložila L. Hallerová)

DVOJÍ NAPLNĚNÍ

Když se zabýváme prorockými výpověďmi Bible, pak klíčem, který nám mnohé odhalí, je uvědomit si, že některá proroctví se naplnila vícekrát. Není to nic neobvyklého, že nacházíme proroctví, která se napřed naplnila předběžně, částečně a teprve později plně, definitivně. Klasický příklad je Joelovo proroctví o vylití Ducha svatého.

„I stane se potom: Vylejí svého Ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vylejí v oněch dnech svého Ducha. Způsobím, že budou na nebi i na zemi divné úkazy: krev a oheň a sloupy dýmu. Slunce se zastře tmou a měsíc krví, dříve než přijde den Hospodinův, veliký a hrozný. Avšak každý, kdo vyzývá Hospodinovo jméno, se zachrání. Na hoře Sijónu a v Jeruzalémě budou ti, kdo vyvázli, jak řekl Hospodin, spolu s těmi, kdo přežili, jež Hospodin povolá“ (Joel 2,28-32).

Když Petr tento úsek o letnicích cituje (Sk 2,14-21), říká: „... ale děje se to, co bylo řečeno ústy proroka Joela“. Nemohl mít na mysli, že by šlo o ko-

nečné naplnění, protože některé z věcí, o nichž se Joel zmiňuje, se o letnicích nestaly.

Duch nebyl vylit na každé tělo, ale jen na tři tisíce Židů. Na nebi nebyla žádná znamení — ani slunce se nezměnilo ve tmou, ani měsíc v krev. Ani na zemi se nestala všechna znamení — jako krev, oheň a dým.

To znamená, že letnice byly předběžným, neúplným naplněním Joelova proroctví. Ke konečnému naplnění dojde při druhém příchodu Kristově. Předpověděná znamení budou předcházet jeho příchod a potom v tisíciletém království bude na každé tělo vylit jeho Duch.

Jako další příklad máme zmínku o panně v Iz 7,14:

„Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel“.

Proroctví mělo bezprostřední význam pro krále Achasa, a sice, že se mělo narodit dítě, které se mělo jmenovat „Bůh s námi“, což se vztahovalo na blízké vítězství. Než dítě vyrostlo, aby rozeznalo dobré a zlé, syrsko-izraelská smlouva se zruší a o několik let později bude dítě žít v hojnosti v úrodné zemi. Plně se však tyto verše naplnily při narození Kristově:

„To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel, to jest přeloženo Bůh s námi“ (Mt 1,22,23).

Jako třetí příklad dvojího vyplnění můžeme uvést Žalm 118,26a:

„Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu.“

Když Ježíš vjížděl na oslátku do Jeruzaléma, zástupy volaly:

„Hosana Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově!“ (Mt 21,9).

Víme však, že tím se proroctví nenaplnilo docela, protože při pozdějším „běda“ nad Jeruzalémem Pán Ježíš řekl:

„Nebo pravím vám, že mne neuzříte od nynějška až do chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově“ (Mt 23,39).

Konečné naplnění nastane, když se Spasitel vrátí s mocí a slávou na zemi ke svému lidu, který jej přijme jako Mesiáše a krále.

Dvojí naplnění má také proroctví o zničení Jeruzaléma. Pán Ježíš předpověděl zpustošení města v L 21,20-24. Jeho slova se viditelně naplnila v roce 70, když Titus se svými římskými legiemi zničil město a chrám sroval se zemí. Tím však utrpení Jeruzaléma neskončilo. Ze Zjevení 11,2 vyplývá, že v době velkého soužení budou národy pustošit město po dobu 42 měsíců.

Žalm 2,1,2 je citován ve Skutcích 4,25,26:

„Proč se pronárody bouří, proč národy kuji marné plány? Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho.“

Ve Sk 4,27 se tato slova vztahují na Kristovo ukřižování:

„Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským...“

To bylo předběžné a částečné naplnění žalmistových slov. Naplní se však znovu a plně na konci doby velkého soužení, kdy se vládcové světa spojí ke zbytečnému pokusu zabránit Kristu, aby převzal svrchovanou a všeobecnou vládu.

Jako poslední uvedeme příklad předpovědí o shromáždění Izraele (Iz 43,5-7; Jr 16,14,15; Ez 36,8-11; 37,21). Tato proroctví se naplnila předběžně tehdy, když se zbytek Židů vrátil z babylonského zajetí do Izraele, jak popisují knihy Ezdráš a Nehemiáše.

Hlavní událost je stále ještě před námi. Všechna dosavadní shromáždování Izraele byla jen kapkou. Během doby soužení jákovova přivede Bůh svůj vyvolený pozemský lid odevšad do Izraele (Mt 24,31; 5M 30,3; Ez 36,24-32; 37,11-14). Teprve tehdy se všechna proroctví naplní plně a definitivně.

W. Mac Donald: „What's the Difference“, přeložil —vý

ŽÁŘENÍ DUCHA ŽIVOTA

Z obecného historického pohledu je růst jednoty bratrské záramován do doby utrácení a rozkrádání pečlivě vybudovaného hospodářství po moudré vládě Jiřího z Poděbrad. Současná náboženská tolerance za vlády katolického VLADISLAVA JAGELLOVSKÉHO je více výsledkem marného boje papežské kurie s králem Jiřím než Vladislavova slabošství, když

- r. 1485 byl v Českých zemích vyhlášen náboženský smír a snášenlivost v KUTNĚ HOŘE. Zato politicko-mocenské spory po smrti Jiřího se sveřepým uherským králem MATYÁŠEM
- r. 1487 neschopný Vladislav prohrál, když „pro pokoj“ přenechal uherskému králi Moravu, Lužici a Slezsko.
- r. 1490 posléze umírá Matyáš Korvín a Vladislavovi II. se vracejí všechny odstoupené země zpět, a k nim mu maďarská šlechta ještě nabízí korunu uherskou po Matyáši s žádostí, aby král vyměnil své dosavadní sídlo v Praze za BUDÍN. Vladislav rád prchá z Čech před zhoubnými hospodářskými důsledky své slabošské vlády, z níž nestoudně těží především nenasytná šlechta v čele se smutně proslulým pražským purkrabím ZDENKEM LVEEM z ROŽMITÁLU — věřitelem samotného okradeného krále. Spory mezi šlechtou, rytířským stavem a měšťany vedou k zbídačování nevolného lidu. V té době se podivně vyjímá hrdelní odsouzení „jánošíkovského“ loupeživého rytíře DALIBORA z KOZOJED, oblíbeného nejen nevolným venkovským lidem, ale nakonec i pražskou chudínou. Do dějin vstupuje jeho legendární vězeňský úděl, kdy ve věži pražského hradu (nazvané po něm „Daliborkou“) ho „nouze naučila housti“! Byl popraven stětím r. 1496. V dalším historickém sledu:
- r. 1509 si pospíšil Vladislav II. z Budína do Prahy, aby zavčas korunoval za českého krále svého třiletého syna LUDVIKA JAGELLOVSKÉHO.
- r. 1515 dojednal Vladislav dynastické spojení svých dětí s HABSBURKY!
- r. 1516 umírá VLADISLAV II. a v Budíně nastupuje na trůn jeho syn Ludvík ve svých deseti letech, aby se teprve po dalších šesti letech ukázal v Praze.
- r. 1517 řeší v Čechách moudrý nejvyšší hofmistr VILÉM z PERNŠTEJNA dobu hospodářských zmatků alespoň částečně — ukončením zhoubných stavovských bojů SMLOUVOU SVATOVÁCLAVSKOU.
- r. 1517 **dochází k otřesení evropské bezpečnosti nebezpečným vpádem TURKŮ za sultána SOLIMANA II. Téhož roku veřejně vystupuje v německém WITTEMBERCE řeholní kněz MARTIN LUTHER proti římské obecné církvi.**

Tím je vedle Turků smrtelně ohrožena dosavadní mocenská bašta „římského císařství národa německého“, když dosud Němci — spolehlivá opora protikacířských křižáctví v českých zemích - nyní ochotně přijímají „kacířský kalich“ z rukou svých vlastních reformátorů!

Tím dochází k podstatnému uvolnění náboženského života též v českém království. Na druhé straně je ohroženo dosavadní české husitství kompromisních kompaktát — radikálnější zbytek lidových „STAROKALÍŠNÍKŮ“ a většinových duchovně vlašných šlechtických a měšťanských „NOVOKALÍŠNÍKŮ“ pro hrozící splynutí s německým LUTERÁNSTVÍM.

r. 1528 se sotva dvacetiletý LUDVÍK JAGELLOVSKÝ marně pokouší získat také v Českých zemích vojenskou sílu proti Turkům, která v Uhrách nestačí. Bezohledná česká sobecká šlechta, která se neblaze podepsala nejen na

rozchvátání královských statků, zradila i nešťastného mladého krále, který z Německa pro tamní náboženské rozpory pomoc očekávat nemohl. Přes svůj hrdinný odpor podlehl LUDVÍK desetinasobně turecké přesile a na útěku před zajetím utonul v rozvodněných močálech u MOHÁČE — čímž se uvolnil český trůn pro HABSBURKY!

Tuto dějinnou epochu lze uzavírat jako smutné dědictví marných obětí Jiřího z Poděbrad a osudné tíživosti Mistra Jana Rokycany. V obranném a vnučeném boji cti král Jiří čestně obstál svými vítězstvími na poli válečném, ne však duchovním. Jeho veliká dynastická oběť ve prospěch umírněných katolických JAGELLOVCŮ proti lstivému a věrolomnému Matyášovi byla nejen zbytečná, ale pro země českého království vyloženě škodlivá. Neschopnost Vladislava a tragédie ubohého Ludvíka je ve stínu hanebné ziskuchtivosti české šlechty bez ohledu na její věrovyznání, aby nakonec trůn byl zašantročen Habsburkům. Kýžený náboženský smír byl pouze ústupovou taktikou v nových povážlivých nesnázích římské obecné církve, jako ostatně vždy bez sebemenší záruky pro Jiříkovy mírové sny. Český utrakvismus pod vlivem vítězné šlechty propadl bezohledné chamtivosti na úkor zlomeného nevolnického lidu, takže z celého husitského boje za nápravu církevních poměrů zůstal pouze kalich. Jedině JEDNOTA BRATRSKÁ pevně stojí mimo nebezpečí splynutí s německou reformací, díky bratru Lukášovi, který dokázal proniknout poněkud jednostranným zdůrazněním Lutherova „ospravedlnění z víry“ k plnému obsahu živé víry skutků činorodé, věčné a oddané lásky věřící duše ke Kristu, za jeho dar dokonalé božské spásy. Svým věrným postojem v souzeních a obětavou službou bližním, bez jakéhokoli znásilňování svobody svědomí s všestrannou péčí o vzdělání a kultivaci lidské osobnosti, pozdvihl oni „tiší v zemi“ do pravé výše opuštěnou „Husova pochodeň“ zápasu o Boží pravdu.

Jak obstojí dále česká reformace v nástupu reformace německé a nové vlně habsbursko-římské protireformace po smrti LUKÁŠE PRAŽSKÉHO r. 1528 v MLADÉ BOLESLAVI — „na KARMÉLI“? kk

stopa v prachu

Vybrali sa jedného dňa na prechádzku prírodou. On, šedínami a životnými skúsenosťami poznačený starý otec a jeho vnuk. Kým starý kráčal pomaly a uvažoval v spomienkach nad uplynulým životom, dieťa si bezstarostne pohovalo a myslelo na prekvapenia pred sebou. Jeho detská myseľ a fantázia pracovali naplno. Čo asi môže byť za tou skalou, kto býva v diere pod starým búľlavým stromom? Zrazu chlapča zostalo. Na okraji cesty čosi upúta-lo jeho pozornosť.

„Dedo, poď sem. Pozri sa na tú stopu v prachu. Od čoho je?“ Starý otec podišiel bližšie a zahľadel sa na akúsi vlnovku vyznačenú v prachu. „To asi niekto nakreslil palicou,“ povedalo dieťa. Starý muž sa na chvíľu zamyslel a potom povedal: „Nie dieťa moje, tú stopu tu zanechalo zviera.“ „Zviera?“ spýtal sa chlapec prekvapene. „Ale veď je to len krivá čiara a žiadny odtlačok labky.“ „Máš pravdu, ale veď nie všetky zvieraťká majú nohy.“ „No nie, napríklad ryby. Ale dedo, veď to nemohla byť ryba!“ „To teda naozaj nie. Ale rozmýšľaj, kto žije na suche a nemá nohy?“ Chlapča sa zamyslelo a zrazu radostne, s pocitom hr-

dosti nad svojou šikovnosťou zvolalo: „Bol to určite had! Veď aj v besiedke sme sa učili, že mu Pán Boh v raji povedal, keď zvidel Adama a Evu, že sa bude plaziť na svojom bruchu a že bude žrať prach. Aj ty si myslíš dedo, že to bol had? No ale musel byť akýsi zvláštny. Pozri, tu sa stopa zrazu končí. Akoby dostal krídla a odletel. Ale to nie je možné, to sa stáva len v rozprávkach. Alebo priletel orol, chytil ho a odletel? Ty dedo, ale to by tu museli ostať aj iné stopy. Hm, to je ale záhada!“

Starký sa len usmieval a nechával namáhať sa ten malý detský rozumček, ktorý tak veľa chcel vedieť, ale sa musí ešte veľa učiť. On si dobre všimol, že stopa skončila v miestach, kde prach z cesty prešiel v tvrdú skalú. Jemu bolo jasné, že v skale had nemohol zanechať stopu. Dieťaťu to však bolo potrebné vysvetliť. „No, tak už si prišiel na to, prečo stopa zmizla?“ Dieťa stále hľadalo na končiacu sa stopu. „Ja by som povedal... Vieš čo, dedo, povedz mi to radšej, prosím ňu.“

„Tak sa teda pozri. Veď je to veľmi jednoduché. Keď sa had plazil okrajom cesty, plazil sa prachom a tam po ňom ostávala táto vlnovka. Keď sa však doplazil ku skale, na tej už stopu zanechal nemohol. Plazil sa síce po nej, ale bola tvrdšia ako on. A tak jeho stopa zmizla.“

„Ty, fakt, naozaj to muselo tak byť. Si ty ale dedo múdry. Všetkým aj minule v zhromaždení ten ujo, veď vieš, čo sa potom večer hral s nami s autodrôhou, hovoril, že okrasou starcov sú šedinu a že je v nich múdrosť. A ty si už poriadne šedivý.“ Dieťa nadmieru uspokojené s vyriešením záhady pobešlo ďalej dopredu objavovať nové veci. Starý otec ešte chvíľu postál a potom sa pobrať ďalej uvažujúce nad tým, čo sa práve odohralo. Keď po čase dobehol chlapca, ktorý stál pri potôčiku a hádzal doň kamienky, oslovil ho: „Na besiedke by si mal deťom porozprávať, čo sme videli. To s tým hadom či vlastne s jeho stopou. A mohol by si pridať niečo, čo asi ešte nevieš, ale čo ti prezradím. V Biblii si čítame nielen to, že

sa had bude plaziť po bruchu. Je tam napísané, že hada si použil satan ktomu, aby človeka naviedol na zlé. Preto je satan v Zjavení Jánovom nazývaný starým hadom. A možno ste sa už učili, ako Boh stvoril človeka.“

„Áno, zobral prach zo zeme, utvoril z neho Adama a vdýchol do jeho nozdier dych života.“

„No vidíš,“ povedal stariec, „a v tomto prachu, teda živote či tele človeka zanechal had svoju stopu. Vieš, čo tá stopa je?“

„No neposlušnosť voči Bohu. Tak mi to minule povedala mamička, keď sa dopočuľa, že sme boli na besiedke zlí. To nás vraj satan navádzal.“

„Maminka mala pravdu. Naozaj satan zanechal vo všetkých ľuďoch bez rozdielu svoje označenie, že mu dali priesťator vo svojich životoch a nechali ho obrazne povedané plaziť sa po nich a vpustili si ho do srdca.“ „Brf, keby sa po mne had plazil, striasol by som ho ako apoštol Pavol, keď to myslím po tom strokotaní lode prikladal do ohňa. Urobil to tak šikovne, že sa mu nič nestalo. A bola to vraj zverienica.“

„Ono to s tým satanom nie je zas také jednoduché. Keď ho Adam s Evou vpustili do svojho srdca, nebolo možné sa ho len tak ľahko striasť. Veľmi dobre sa tam udomácnil. Ale nielen v nich, ale vo všetkých ľuďoch, ktorí sa rodili na svet. Čítame si, že všetci ľudia zhrešili a nemajú slávu Božiu. Žijú bez Boha na svete. Patria satanovi, on nad nimi vládne, majú v sebe jeho stopu. Je ňou hriech.“

„A aj ty máš dedo v srdci satana? Všetkým o tebe viem, že od mladosti miluješ Pána Ježiša. A minule si tete susede hovoril, že si Mu otvoril svoje srdce ešte pred vojnou. Ako si odstránil tú satanovu stopu hriechu, keď k tebe mohol prísť Pán Ježiš?“

Dedo sa usmial, lebo práve túto otázku chcel počuť. „Veď práve to je to poučné na celom príbehu. Spomeň si na to, čo sme videli. Mohol ten prach zmazať sám na sebe tú stopu? Nie. A predsa stopa ďalej zmizla. Stalo sa to vtedy, keď sa had stretol so skalou.“

„Jasné, dedo, veď o samotnom Pánu

vi Ježišovi sa učíme, že je skalou. A keď sa s Ním stretol satan, tak na ňom stopu zanechať nemohol. Aké je to krásne. Teraz si spomínam, ako nám tá teľa, čo sme ju navštívili v dome dôchodcov vrela, že Kristus je skalou jej spasenia. Aj na stene mala taký obrázok. Keď som ti pred chvíľou hovoril, že ten had z raja sa mal plaziť po svojom bruchu, tak sme sa vtedy učili aj to, že mu raz niekto rozdrtil hlavu. Ten niekto je určite Pán Ježiš. On ho porazil na kríži. Dedo, no veď ale On tam zomrel. Ako je to teda?“

Kráčajúc slnkom zaliatou krajinou, starý otec sa vracal domov z prepoři veselo žblnkotajúcom potôčiku, odpovedal šťastný starý otec na mŕkove otázky. Vysvetľoval mu, že smrť Pána Ježiša Krista na Golgote bola vlastne víťazstvom nad satanom a hriechom. Že On táto smrť podstúpil dobrovoľne, aby sa mohol stať tou Skalou spasenia, aby každý, kto sa na ňu postaví, nebol poznačený stopou hriechu, ako satanovo vlastníctvo a nemusel byť od Boha odsúdený. Práve naopak. Krvou Pána Ježiša bol hriech zhladený a človek, ktorý toto prijal je novým človekom. Tým dal vnukovi odpoveď aj na to, či má v srdci satana. Ten už veru nemá miesto v srdci veriacého. Je to viac než päťdesiat rokov,

čo je v jeho srdci doma jeho Spasiteľ. Že síce ten starý Istivý had sem-tam nejakú stopu v prachu tela ešte zanechá, ale po vyznaní hriechu je všetko odpustené a zhladené. Tak mohol starý otec povedať chlapcovi aj o radostnej nádeji, ktorej naplnenie v šedinách očakáva. Totiž to, že pre všetkých, ktorí sú ospravedlnení pred Bohom skrze vieru v Jeho Syna, ako svojho Spasiteľa, si On sám čoskoro príde. Teda aj pre deda. A pripomenul chlapcovi, aby nikdy, aj keď vyrastie, nezabudol nato, čo pre nás ľudí vykonal Boží Syn.

Starý otec sa vracal domov z prepoři veselo žblnkotajúcom potôčiku, odpovedal šťastný starý otec na mŕkove otázky. Vysvetľoval mu, že smrť Pána Ježiša Krista na Golgote bola vlastne víťazstvom nad satanom a hriechom. Že On táto smrť podstúpil dobrovoľne, aby sa mohol stať tou Skalou spasenia, aby každý, kto sa na ňu postaví, nebol poznačený stopou hriechu, ako satanovo vlastníctvo a nemusel byť od Boha odsúdený. Práve naopak. Krvou Pána Ježiša bol hriech zhladený a človek, ktorý toto prijal je novým človekom. Tým dal vnukovi odpoveď aj na to, či má v srdci satana. Ten už veru nemá miesto v srdci veriacého. Je to viac než päťdesiat rokov,

Nám už zostáva len dúfať, že tento príbeh prehovorí vážne nielen k chlapcovi a jeho rovesníkom, ale aj k všetkým tým, ktorí stopu hriechu vo svojom živote vidia a hľadajú spôsob, ako sa jej zbaviť. Kiežby ich srdce bolo vnímavé a prosté ako srdce dieťaťa.

na

BIBLICKÝ OTÁZKOVÝ KVÍZ

DRUHÁ ČASŤ

100

26. Kto siedmim devám napojil stádo?
27. Ktorá významná biblická žena bola pastierkou?
28. Ktorí mužovia si naschvál obuli zodranú obuv?
29. Kto chcel zomrieť, ale už nikdy nezomrel?
30. Kto si prial pri silnom bolení hlavy smrť?

200

31. Ktorí dvaja vydávali svoje manželky za svoje sestry?
32. Kto si pýtal od ženy vody a dostal? A kto nedostal?
33. Pán Ježiš dvakrát zaplakal. Nad čím?
34. Komu Pán Ježiš zakázal dotýkať sa Ho, a komu to kázal?
35. Ktorí dvaja volali o odpustenie pre svojich vrahov?

300

36. V Biblii máme tri významné nočné rozhovory, ktoré to sú?
37. Čie modlitby a almužny Boh uznal?
38. Ktoré tri ženy daly svojim mužom za ženy svoje otrokyne?
39. Ktorí traja malí chlapci boli zvláštnym spôsobom zachránení od istej smrti?

40. V Písme máme zaznamenané tri slávnosti narodenín, pri ktorých zomierajú Iudia. Ktoré sú to?

400

41. V ktorom meste vyvolal Demetrius vzburu?
42. Kto slúžil Bohu ihlou?
43. Ktorý syn nosil otcove šaty?
44. Kto sa zaprisahal k hladovke z nepriateľstva?
45. Ktorí Iudia urobili v jednom týždni 13 ráz tú istú cestu?

500

46. Pilát rozhodol o odsúdení Pána Ježiša. Akú ohavnú vec vykonal ešte predtým?
47. Ktorý posol bol vyslaný bez listu, ale vrátil sa s listom bez písma?
48. O ktorých dvoch Božích mužoch si spievali ich nepriatelia posmešné piesničky?
49. Ktoré zviera
— platilo
— hovorilo (2)
— trestalo
— prebudilo svedomie
— je poučením?
50. Kto kúpil faraonovi celú egyptskú zem?

Správne odpovede sa dozviete v nasledujúcom čísle „Živých slov“.

Správne odpovede otázok z prvej časti kvízu:

1. Jonáš — Jon. 1,15	16. Tanec dcéry Heródiady — Mt 14,1-12
2. Háman — Est. 5,14, 7,10	17. Balsazár — Dan. 5,24-28
3. Jakob — 1M 27,19; 37:31-32	18. V Berei — Sk 17,10-11
4. Pán Ježiš — J 10:11	19. Pán Ježiš — Mt 2,11-14
5. Dávid — 1. S.16	20. Ohnivý konec — 2Kr 2,11
6. Geházi — 2Kr 5:20-27	21. Medený had — 2Kr 18,4
7. Pán Ježiš — Lk 24:13-35	22. Samaritánka — J 4,28-30
8. Ester — Est. 5:2,7:3	23. Z ryby — Mt 17,27
9. Po Pánovom zmŕtvychvstání — Mt 28:13	24. Syn vdovy — 1Kr 17,17-24
10. Rácheľ — 1M 31,34	Syn Sunemánky — 2Kr 4,32-37
11. Elizeus — 2Kr 4,10	Muž vzkriesený Elizeovými kostami — 2Kr 13,21
12. Jozef — 1M 41,49	Lazar — J 11,43-44
13. Všeľiaká huďba — Dan. 3,15	Jairova dcéra — Lk 8,49-56
14. Jakob — 1M 29,1, 31,21, 46,3, 50,7	Dorkas — Sk 9,36-41
15. Mudrci — Mt 2,2	Eutyhus — Sk 20,9-12
	Jozef — 1M 39,12
	Miádenec — Mk 14,51-52

Povedali naposledy

Prehrešil som sa proti Bohu i proti ľudstvu, lebo moje dielo nedosiahlo takú úroveň, kvalitu, akú malo. . .

Leonardo da Vinci, r. 1519

Nehovoril som vám, že som to písal pre seba. . .?

Wolfgang Amadeus Mozart o Requiem, r. 1791

Nechcem ju. Chcem, aby ste ma nechali osamote.

Mária Skłodovská Curie lekárovi, keď jej prišiel dať utišujúcu injekciu

Slovo, ktoré jsem vybral pro naše společné zamýšlení, nacházíme ve 2. kapitole Janova evangelia. Příběh o proměnění vody ve víno je uveden jako první ve znamení Ježíšovy slávy. Nejdříve slyšíme, že Ježíš a jeho učedníci jsou pozváni na svatbu. Svatba byla vždycky vrcholem lidského štěstí a radosti. Bylo tomu tak od nepaměti a je tomu tak i dnes. Píše-li Jan, že Ježíš byl pozván na svatbu, tak chce říci, že Ježíš Kristus s námi není jenom tehdy, když nás svírá nějaké trápení, je s námi i tehdy, když se radujeme. Snadno si myslíme, že ho nepotřebujeme. I tehdy je On blízko nás.

Na svatbě se najednou objevil nedostatek vína. Tak začíná příběh děje, který jsme si společně přečetli. Těžko říci, proč se tak stalo. Snad přišlo více hostů, než se čekalo, snad byli svatebčané lidé chudí a nemohli zajistit dostatek všeho. Ať tak, či jinak, jistě to bylo nemilé a svatebčanům hrozilo nepříjemnost. V této chvíli, kdy je ohrožena lidská radost, přichází Marie a říká Ježíši: „Už nemají víno“. To není jen holé konstatování faktu. Evangelista Jan tu naznačuje hlubší význam. Víno je znamením lidského štěstí a radosti. Ale tato lidská radost a štěstí není něco trvalého. Najednou může být konec. Ztrácí se jako voda v písku. Jistě tomu rozumíme a máme v tomto ohledu mnoho zkušeností. A kdyby snad někdo přece chtěl pochybovat, tak stačí, když si vzpomene, že v životě nejsou jenom svatby, ale také pohřby. Jednou dojde víno lidské radosti úplně. A najednou je smutno a těžko, jako na svatbě, kde už není co pít.

Odpověď Ježíšova matce Marii je překvapivě tvrdá. Co to ode mne žádáš? Ještě nepřišla má hodina. Kdybychom přeložili tento výrok doslova, tak to znamená asi: dej mi pokoj, co to ode mne chceš? Pán Ježíš tu zřetelně protestuje. Nechce sehrát roli divotvorce. Ještě nepřišla má hodina. Jistě hodina, kdy bude Ježíš vyzdvížen na kříž, kdy bude oslaven a vstoupí ke svému Otci, ještě neudeřila. Tehdy nastane ten největší div a zázrak, který učiní. Beznapříkladná lidská situace bude proměněna

(Jan 2,1-11)

k dobrému a bude položen základ k radosti, která už nebude mít konce.

Když Jan píše své evangelium, ví, že se to už stalo. Kristus zemřel na golgotském kříži a byl slavně vzkříšen. Z toho nyní žije Církev. Proto Ježíš ve vyprávění o svatbě po malé chvíli přece přivoluje k tomu, aby vodu ve víno proměnil. A používá vody, která sloužila k náboženskému očišťování před jídlem. Má být naznačeno, že tam, kde se žije z Kristovy milosti, tam už není třeba očišťování. Je to víno, jež je znamením Kristovy krve; která nejen že nás dokonale očišťuje od našich vin, ale současně otevírá i radost, kterou nemůže zničit ani smrt. To je svědectví tohoto oddílu Janova evangelia.

Ale sláva, o které náš příběh vypráví, je sláva skrytá. Ne všichni ji viděli. Správce svatby, který svatbě předsedá, nic neví. Dává si zavolat ženicha a připisuje mu zásluhy, které mu nepatří. Ježíšovi učedníci však spatřili očima víry počátek slávy svého Pána. Poznali, že proměna vody ve víno je znamením, že v Ježíši se přiblížilo mezi lidi Boží království. Je to království, ve kterém není nedostatek. Ne, že by víra tímto znamením vznikla, uvěřili již dříve Ježíšovu mocnému slovu. Události, které byly svědky, byla však jejich víra upevněna a utvrzena. A toto chce dát evangelista najevo nepochybně i nám. Tam, kde víra staví na Ježíšovu slovu, tam se dějí zázraky a divy. Víra je vidí — ne věra nevidí nic! Pán Ježíš Kristus je s námi ve dnech dobrých i zlých. Je s námi i tehdy, když se nám daří dobře, když prožíváme lidskou radost a

na něho tak často zapomínáme. Jeho pomoc však prožíváme tím více, když se obloha našeho života zatáhne hustými mraky a procházíme zkouškami a těžkostmi. Pak začínáme odhalovat jeho působení a vidíme i to, co nám v dobách hojnosti zůstalo skryto. Vlastně smíme říci, že každé naše shromáždění, jakkoli malé, je pro nás takovou Kánou Galilejskou. Jsme svědky divu proměny vody ve víno. Ve chvíli, kdy my všeli jak unaveni a zklamaní jsme pozvedáni vzhůru, ve chvíli, kdy prožíváme očištění od svých vin, do našeho smutku, často až bezbřehého, proniká radost a Boží pokoj.

Při našich shromážděních, všude tam, kde se sejdou dva nebo tři ve jméno našeho Pána se tento div děje znovu a znovu. Při slyšení jeho Slova jsme svědky jeho slávy, které se nic z tohoto světa nevyrovná. Přijímáme to, co čekáme v plnosti teprve na konci dnů. Radost z Božího království, která už nebude mít konce.

Jeden dávný vykladač už ve 2. století užasl nad neuvěřitelným množstvím vína, které se objevilo v těch šesti kamenných nádobách. Přepočítal si to a došel k 600 litrům vína. To je jistě obraz. Obraz pro nevyčerpatelnost Kristovy milosti, ze které všichni pijeme a budeme pít. Tento životodárný pramen se nikdy nevyčerpá. Ani největší hříšník nemusí mít strach, že by pro něho nebylo u Krista odpuštění. To je, milí čtenáři a posluchači, slavná skutečnost. Učedníci pro ni měli otevřené oči víry. My ji smíme vidět a radovat se z ní spolu s nimi. Přípl. Sl

Je tam velmi krásne.

Thomas Alva Edison, keď sa krátko pred smrťou prebral z bezvedomia

Zbohom, priatelia...

A. S. Puškin pri pohľade na svoju knižnicu

Otče, odpusť im, veď nevedia, čo robia... Otče, do tvojich rúk kladiem svoju dušu... Je DOKONANÉ...

Pán Ježíš Kristus na golgotskom kříži

Aj tu platia slová Písma, že nikdy tak nehovoril človek, ako náš Spasiteľ Pán Ježíš Kristus. Tu sa nám iba prichodí zamyslieť, aké budú naše posledné slová. Kiežby to boli slová radosti nad tým, že nás víta otvorená Otcova náruč v nebi.

JEŠTĚ K ROCKOVÉ HUDBĚ

Když jsme v 1. letošním čísle Živých slov zveřejnili článek Hudba a zpěv v domě Božím, někteří čtenáři projevíli svůj nesouhlas s jeho obsahem. Vznikla k tomu diskuse i na stránkách časopisů. Než dáme slovo i „druhé straně“, uveďme si ještě několik poznámek o skupině Beatles, která měla nepochybně největší vliv na rockovou hudbu vůbec.

Tony Sheridan, který hrál společně s Beatles v r. 1962 ve Starclubu v Hamburku, odhalil tajemství, na němž se obrovský úspěch skupiny zakládal. Sheridan prohlásil, že John Lennon se v r. 1962 silně zajímal o okultní věci, a on sám se s ním zúčastnil spirítistické seance, kde mu John Lennon řekl: „Vím, že Beatles budou mít úspěch jako dosud žádná jiná skupina. Vím to zcela jistě — vždyť jsem kvůli tomu prodal svou duši ďáblu.“

V roce 1963 pak Beatles skutečně vydávali jeden celosvětový hit za druhým, čímž uvedli do chodu „beatlemanii“, která se uměla postarat o titulky, superlativy a prodejní rekordy. Jen do roku 1973 se prodalo 90 miliónů jejich alb a 15 miliónů jejich singlů.

Pozoruhodné je, že proslulý satanista Charles Manson, který se „proslavil“ sedmi hrůznými vraždami Kate LaBianka, byl inspirován Beatles, neboť věřil, že některé jejich písně obsahují tajná poselství.

Ale zpět k Johnu Lennonovi. Pro své album Mindgames (1973) napsal píseň s názvem Bring on the Lucie, v níž vyzývá Antikrista: „Je tu něco, co musíš udělat okamžitě: Osvobod lidstvo teď. Udělej, udělej, udělej to teď! Jsme tu spoutáni s rukama ve vzduchu... Jak modlitbu chceme teď zvolat vzhůru. Osvobod lidstvo... 666 je tvé jméno.“

John Lennon byl 8. 12. 1980 zastřelen za tajemných okolností svým fanouškem Markem Chapmanem. Chapman objasňoval motiv svého skutku „hlasem ďábla, který to přikázal“. Byla to tedy cena, kterou ďábel požadoval po někdejších beatlovi?

Co tedy k rockové hudbě říkají mladí věřící? Jeden z nich odpovídá:

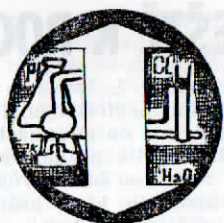
„Může křesťan poslouchat rockovou hudbu? Po přečtení všech údajů o okultním rocku si pravděpodobně kladete otázku, jestli nakonec odpůrci všeho, co má rytmus, nemají pravdu. Vyškrtnout ze svého života veškerý rock se možná jeví jako účinná prevence, ale na druhé straně Bůh s námi jedná na principech svobody. Všechno se dá zakázat, když se chce, ale obávám se, že to není správný a v důsledku ani účinný způsob ochrany proti okultním vlivům. Navíc ony odpůrce rocku podezírám, že rock vůbec neznají. Když chci něco zakázat, musím především dobře vědět, co zakazuji. Většina rockových skupin má úplně nezávadné texty, je i množství křesťanských rockových skupin. Samozřejmě je chybou, když se křesťan dostane do závislosti na hudbě, a to jak poslouchané, tak provozované. Tento problém ale opět nevyřešíme zákazem. Pokud člověk sám nepříjde na to, že Bůh si nepřeje, aby jeho dítě bylo svazováno závislostí na hudbě, my ho o tom nepřesvědčíme. A stejně tak, pokud člověk nezačne své problémy řešit s Bohem, my mu je nevyřešíme.“

Pokud se týká otázky vhodnosti a nevhodnosti té či oné hudební formy pro službu v církvi, teoreticky je tato otázka nesmyslná, protože forma za nic nemůže. „Láska bližnímu zle nečiní“. Zde padají i všechny úvahy o teorii forem. Tím nechci najednou shodit všechno, co jsem napsal. Teorie o neškodnosti formy platí obecně a v osmdesáti procentech případů se dá bez problémů aplikovat, ale zákon lásky k lidem kolem je nadřazený...“

Prameny:

Satan a rocková scéna a spol., vydalo Centre of Spiritual Youth Care Sborový zpravodaj, časopis Křesťanského sboru Praha, č. 5/1991.

VYNALEZCI A ZLEPŠOVATELIA

V dobe štúdií som mal neobyčajného vedúceho skupiny. Bol to vzdelaný človek, ktorému sa podarila zriedkavá vec. Urobil objav v oblasti fyziky. Jeho výsledkom bolo zvýšenie ochrany sluchu a tým aj celého organizmu pred nepriaznivými vplyvmi hluku.

Nedávno som zase počul správu, že zamestnanci jednej japonskej automobilky podali za jediný rok niekoľko tisíc zlepšovacích návrhov. Mnohé sa realizovali a uľahčili prácu.

Prečo tieto veci spomíname? Aj v Biblii sa dočítame o ľuďoch podobných a predsa úplne iných. Podobných v tom, že tiež niečo vynalezali. Úplne iní však boli v tom, že na rozdiel od tých, ktorých činnosť poslúžila k uľahčeniu práce, títo vykonali pravý opak. Seba a iným len priťažili a skomplikovali už aj tak nebezpečnú situáciu voči Bohu. Stali sa vynálezcami zlého (R 1,30). Akoby už toho, čo sa Bohu protiví v ľudskom živote nebolo dosť. Treba ešte vynalezat nové prejavy zla — hriechu. Vynalezat a samozrejme aj realizovať. Každý vynález v histórii síce posunul poznanie ľudstva ďalej, nie všetky vynálezy však slúžili k jeho dobru. Spomeňme len zneužitie jadrovej energie a chemických výrobkov vo forme ničivých zbraní, špičkovú techniku pre vojnové účely, poznatky z psychológie pre sfanatizovanie tisícov ľudí. Ale i vynájdanie tlače, rozhlasu, filmu, televízie a ich použitie pre šírenie nemravnosti a násilia. Veď ak Boh dal múdrosť k vynájdeniu kníhtlače za cieľom šírenia Božieho Slova, vynálezcovia zlého to hneď použili pre šírenie literatúry zameranej proti Biblii a tým aj samotnému Bohu. V knižnicách vedľa Biblie (ak tam vôbec je) stáli a dodnes stoja nespočetné tituly ateistickej, ni-

komu nič dobrého nehovoriacej literatúry. Pozrite sa napríklad (prosím však len veľmi krátko) na časopisy v novinových stánkoch či u pouličných predavačov. Slušný človek (a nemusí to byť len kresťan) musí proste odvrátiť oči od záplavy pornografie. To je výsledok činnosti vynálezcov zlého. Kto ich však ovláda? Ten, ktorý už u prvých ľudí vzbudil túžbu po poznaní niečoho viac, ako im dal Boh. Ten, ktorý viedol Evu k tomu, aby vo svojom poznaní a „výskume“ ovocia stromu vedenia dobrého a zlého pokročila tak ďaleko, že budú ako bohovia. A tak Eva urobila dnešnou rečou povedané, vedecký experiment. Mala predmet bádania — strom s jeho ovocím a bola tu aj myšlienka o predpokladanom výsledku. Malo ním byť obohatenie poznania o dovtedy pre ňu neprebádanú oblasť. Poznanie dobra a zla. Satan to ani nako nezatajoval (1M 3,5). Chcel dosiahnuť, aby človek obohatil svoje poznanie o veci, ktoré nepoznal a ani by nespoznal, keby ostal Bohu poslušný. Eva videla, „že je to prežiadúcný strom, aby urobil rozumným“ (v. 6).

Už sme spomenuli, že každý vynález či objav posunul mieru poznania ľudstva ďalej. Tak sa stalo i v tomto prípade. Človek sa dostal naozaj ďaleko — od Boha. Skrze tento experiment uskutočnený žiaľ nie v laboratóriu, ale priamo v živote. Koľko vedcov sa zhrozilo nad svojimi objavmi vidiac, ako sa môžu zneužiť proti ľuďom aj im samotným. Ani Adamovi a Eve to iste nebolo jedno. Nemali radosť z toho, že „sa otvorili oči obidvoch a poznali, že sú nahí“ (v. 1). Rýchlo však využívajú svoj rozum a výsledkom je opäť niečo nové — odev z fíkového listia. Sám otec lži a vrah od počiatku (J 8,44)

spôsobil, aby zlo vošlo do ľudského života a dodnes človeka neprestal podporovať vo vynáleze zlého. Nie je iste prázdne konštatovanie Pisma, že: „Hospodin videl, že sa množí zlosť človeka na zemi a že všetko, čokoľvek vytvorila myšlienky jeho srdca je len zlé po všetky dni“ (1M 6,5).

Nech by sa človek snažil akokoľvek dobre robiť a čokoľvek by vymyslel pre návrat do Božej prítomnosti, cieľ nedosiahne. Je to proste nemožné. Veď už i ten odev zhotovený v raji pred Bohom neobstál a On sám musel zhotoviť odev z kože. To nás privádza k myšlienke, že postavenie človeka nie je predsa beznádejné. Nemôže síce urobiť nič dobré z pohľadu odčinenia viny pred Bohom, ale že sám Boh vo svojej milosti a láske také niečo urobil.

Ak sme hovorili o vynálezcoch zlé-

ho, pozrime na Toho, ktorý svojím zameraním bol úplne iný. Myšlienky Jeho Otca boli vždy len myšlienkami o dobrom a Jeho vlastné myšlienky boli s nimi totožné. Je to Boží Syn, Pán Ježiš Kristus. V liste Židom 9,12 o ňom čítame, že „svojou vlastnou krvou vošiel raz navždy do svätiny vynajúc večné vykúpenie (prof. Roháček). „... súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“ (Žd 5,9). Či môže byť učinené niečo viac?

Je preto potrebné prestať „experimentovať“ a hľadať nové spôsoby ospravedlňovania sa pred Bohom, ale prijať to, čo vykonal Pán Ježiš. V oblasti záchrany človeka pre večný život sa už nemôže podariť dokonalejší skutok ako ten, ktorý učinil na Golgote sám Boh.

va

E

šte včera bol horúci letný deň. Dnes, keď som sa vo vetristý podvečer vracal domov z práce, si na rozoranom poli deti vypúšťali k oblohe šarkanov.

Ešte včera sme boli plní rozhodnutí nasledovať Ježiša Krista. Hrialo nás slnko Božej lásky a milosti. Vedeli sme odpustiť, ťahalo nás to do spoločenstva veriacich. Bolo nám spolu príjemne teplo.

Ešte včera sme boli plní síl a chuti letieť. Nič nám nebolo nemožné a nič nám neprípadovalo prídaleko. Ešte včera sa ma opýtal brat: — Ako to robíš, že nemáš ani vlas šedivý?

Dnes aj nad mojím poľom poletujú šarkany a v poryvoch severného vetra sa chúlime do včerajška. Menej vládžeme, menej vidíme. Akýsi neviditeľní pavúci nám spleťajú po tvárach siete z vrások. Vo vlasoch nám poletujú snehové vločky. Ešteže náš Pán je pánom rozjasanej jari, letných aktivít, šarkanových polí jesene i snehových závejov...

jk

Vzkládání rukou

Jak je tomu se „vzkládáním rukou“? Jak a proč se tak konalo v minulosti? Proč se dnes v našich sborech „nevzkládají ruce“ na věřící?

„Vzkládání rukou“ je tématem, o kterém se v našich sborech dlouhá léta mlčelo. Jakoby prostě neexistovalo. Ale tím, že strčíme hlavu do písku, se problému nezbavíme. Naši otcové ve víře se vždy hlásili k tomu, že Písmo je naší jedinou závaznou autoritou ve věcech víry — a to celé Písmo. Chceme-li být jejich následovníky, musíme na této zásadě setrvat. Mlčíme-li o problému, dáváme zcela samozřejmě příležitost jiným k tomu, aby nerušeně šířili své pojetí (se kterým mnohdy vnitřně nemůžeme souhlasit) a aby toto pojetí pak bylo považováno za jediné správné.

Co tedy říci k otázce „vzkládání rukou“?

1) „Vzkládání rukou“ je „biblická“ záležitost. Nelze ji tedy jednoduše vypustit jen proto, že si s ní právě třeba nevíme rady. Musíme prosit Pána Boha o moudrost předně ke správnému pochopení a teprve pak i k případnému praktikování. Varujme se dělat něco, o čem nejsme vnitřně ujistěni, že je to správné.

2) Kdy tedy věřící v Bibli vzkládali ruce? Ve starozákonní době se tak dělo při těchto příležitostech:

- při požehnání potomkům (1M 48,17n),
- při uvádění do služby (úřadu): — (4M 27,18-23; 5M 34,9; 2Kr 13,16),
- při vyznávání viny (2M 29,14.15; 3M 24,14; 3M 16; 4M 8,12).

V novozákonní době pak:

- při žehnání potomkům (dětem) — viz Mt 19,13.15,
- při uvádění do služby (úřadu):
- 7 dobrověstných mužů k péči o pozemské věci (Sk 6,6),
- při vysílání misijních pracovníků (Sk 13,3) — Pavel a Barnabáš,
- při rozpoznávání a uznávání daru staršími církve (1Tm 4,14; 2Tm 1,6),
- ve spojení s „darem Ducha svatého“ (Sk 19,1-7; Sk 8,14-19),
- ve spojení s uzdravováním: Sk 9,10-18 (Saul), Sk 28,8 — Pavel uzdravuje na Maltě Publiu).

Zvláštní skupinu představuje „vzkládání rukou“ Pána Ježíše při uzdravování, kdy ale často nejde o vzkládání rukou v našem pojetí, ale spíše o to, že se Pán Ježíš dotýkal rukama nemocných orgánů: Jairovu dcerku uchopil Pán Ježíš za ruku (Mk 5,23, Mt 9,18), hluchoněmému vložil prsty do uší (Mk 7,32), dotýkal se očí slepého (Mk 8,23-25) atd.

3) Vlastním významem vzkládání rukou je „ztotožnění se“. Když otec žehnal synovi, pak to znamenalo, že mu chce předat vše nejlepší, co má, že si přeje, aby v něm pokračovalo započaté dílo. Totéž můžeme říci o Mojžíšovi, když uváděl do úřadu svého nástupce Jozue. Předal mu vlastně „kus sebe“ (4M 27,20). I při vyznání viny je zde demonstrováno ztotožnění se provinilce s obětí a při ustanovení sedmi bratří ke „službě stolům“ (Sk 6,1-7) nebo při vyslání misionářů Saule a Barnabáše (Sk 13,3). K tomu patří nepochybně i ztotožnění se Pa-

vlovo s Timoteem, kterého nazývá svým „synem“. Jsem přesvědčen o tom, že i v otázce seslání Ducha svatého na věřící Samařany (Sk 8,14-19) a Efežany (Sk 19,1-7) sehrálo ztotožnění se klíčovou roli. Učedníci na ně vzkládali ruce na znamení, že jsou v Kristu plně zajedno a Pán Bůh odpověděl tím, že se u nich skutečně projeví tytéž průvodní jevy jako dříve u nich — aby nebylo žádných pochyb, že Samařané či pohané v Efezu nejsou druhořadými křesťany.

4) V souvislosti se vzkládáním rukou nesmíme přehlédnout varování, které Pavel přenechal Timoteovi — aby se se vzkládáním rukou nennáhlav (1Tm 5,22). „Nevzkládej rukou rychle na žádného, ať neobcují hříchům cizím“. Vzkládání rukou je znamením identity — vyznávám, že jsem zajedno s tím, na koho ruku vzkládám. Tím také nesu i spoluodpovědnost za jeho život a projevy — proto se nemáme ukvapovat. Jsme si toho vědomí?

5) Rovněž tak je nutno varovat před svátostným nebo mystickým chápáním vzkládání rukou. Pán Bůh nebyl nikdy odkázán na „lidský činitel“, který by byl nezbytný k zprostředkování spásy či požehnání. On vylévá svou milost tak, „jak ráčí“. Spoléhat se na nějakou domnělou „apoštolskou posloupnost“ předávanou vzkládáním rukou je nesmyslné — nezakládá se to na Písmu. A navíc — ani v první církvi Pán Bůh nejednal vždy stejně. V domě Korneliově (Sk 10) čteme o sestoupení Ducha svatého na věřící, i když tam není ani slova o vzkládání rukou, o vzkládání rukou nečteme ani ve Filipis (Sk 16), pomineme-li vůbec prvotní události v Jeruzalémě o letnicích (Sk 2) i později (Sk 4,31).

Připomeňme si, že v Písmě nemáme zaznamenáno jediné místo, které by nás vybízelo k tomu, abychom na někoho vzkládali ruce. Pán Bůh tedy není závislý na vzkládání rukou. To platí o všech oblastech života víry, včetně uzdravování. V souvislosti těchto dvou věcí nemohu nezpomenout představu Námána Syrského o svém uzdravení (viz 2 Kr 5,11). Ale Pán Bůh měl přítom pro něj připraven úplně jiný způsob! Pokud jde o uzdravování, měli bychom spíše dbát upřímně na pokyny uvedené v Jk 5,14-16. (Spoluúčast starších sboru, modlitba, vyznání vin a mazání olejem — o vzkládání rukou zde zmínka není.)

Mystické chápání vede k závislosti místo na Bohu na lidech a na lidské činnosti. A to není dobré.

6) Co nám však chybí, je dokázat vzkládat ruce tam, kde není sebemenších pochyb o tom, že je to biblické. Mám na mysli vysílání k službě, ať už misijní či vnitrosborové. Zde se nám podařilo „s vaničkou vylít i dítě“. Zažil jsem vysílání misionářů z Biblické školy ve Wiedenestu. Bylo spojeno se vzkládáním rukou při modlitbě starším vysílajícího sboru. Velmi se mně to dotklo. Byla tak zde veřejně demonstrována jednota pracovníka se sborem, který ho vyslal. Oběma stranám je tak zcela jasné jeho postavení. Sbor si uvědomuje, že má vůči svému misionáři závazek, že ho má nést na modlitbách Pánu Bohu, že ho má podporovat morálně dopisy a sdílením se, ale v neposlední řadě i hmotně, aby měl z čeho žít. Všem je jasné, že je to vůle sboru, že uvedený pracovník pracuje v bratrské shodě se svým sborem, že nejedná na vlastní pěst. Stejně tak i vyslaný pracovník si musí uvědomit svou odpovědnost nejen vůči Pánu Bohu, ale i svým spolubratřím v mateřském sboru.

Myslím, že se zde máme čemu učit. Dostáváme se v současnosti do podobné situace, v jaké byli učedníci na počátku církve. Pomalu pomíjí a doznívá doba, kdy dělali všichni všechno a nikdo nic pořádně, a kdy také nikdo nikomu za nic nebyl zodpovědný. Je třeba určité diferenciacce podle darů, které Duch svatý i dnes dává církvi. Objevují se úkoly, které si vyžadují plné nasazení určitých věřících, kteří se pak pochopitelně nemohou věnovat ostatním pracem. A pro obě strany je dobré si vyjasnit vzájemné vztahy — a třeba i oním krásným biblickým způsobem, jakým je **veřejné vzkládání rukou staršími sboru**. Na jedné straně to zavazuje k odpovědné práci, na druhé straně to dává pocit jistoty a důvěry, že moje práce není marná, že nejsem sám a opuštěn. tp

OSOBNOSTI BRATSKÉHO HNUZIA

JOHN VESEY PARNELL — lord Congleton
(1805—1883)

Okolo roku 1825 začal sa v írskom Dubline schádzať v súkromí krúžok veriacich ľudí z rôznych protestantských cirkví k čítaniu a uvažovaniu Svätých písem a k modlitbám. Dôvodom ich schádzania sa mimo cirkví bolo to, že nenašli ani jednu, ktorá by bola bývala ochotná prijať tich všetkých. Z písem Nového zákona túžili poznávať pravdy o Cirkvi a kresťanoch, aby ich mohli uskutočňovať vo svojom živote.

Vedúcim tohoto časovo prvého krúžku „bratov“ bol mladý John Vesey Parnell. Pochádzal z anglikánskej rodiny. Bol synom popredného írského člena parlamentu povýšeného do šľachtického stavu. Stal sa blízkym priateľom A. N. Grovesa a švagram E. Cronina, s ktorého sestrou sa oženil. Zanedlho potom v roku 1829 išiel s ňou. Croninom a F. W. Newmanom na pomoc Grovesovi do Bagdadu. Jeho manželka tu, podobne ako Grovesova, zomrela. V roku 1830 prenajal Parnell v Dubline niekdajšiu dražobnú sieň pre verejné zhromažďovanie prvého „bratského zboru“ v novodobých dejinách cirkvi. Krátky čas bol s Grovesom aj v Indii, kde mu pomáhal v misijnej práci (1836-37).

V rokoch 1838—42 býval Parnell v Teignmonthe na juhu grófstva Devon. Jeho veľký, ale na bohatého človeka príliš jednoducho zariadený dom v meste bol oázou pokoja a bratskej lásky. Stretali sa tu mnohí známi bratia zo začiatkov i neskorších rokov bratského hnutia. Jeho hosťom tu bol aj J. N. Darby. V okolí Teignmonthu pôsobil Parnell ako učiteľ a pastier v bratských zboroch a zakladal nové bratské zbory. V nedeľu obvykle mal účasť a slúžil Slovom v troch zhromaždeniach v meste a jeho okolí.

V roku 1842 zdedil Parnell po otcovi šľachtický titul a stal sa členom hornej snemovne parlamentu ako lord Congleton. Preto sa presťahoval do Londýna, kde sa usadil vo štvrti Islington. V bývalej školskej budove prenajal veľkú miestnosť, v ktorej mávali účastníci bratských zhromaždení posedenie pri čaji medzi modlitebným zhromaždením ráno o 7.00 hod. a Pánovou pamiatkou o 10.30 hod. Tu sedeli spolu ako rovní bohatí aj chudobní, vysokoškolské aj prostí bratia a sestry a všetkým bola preukazovaná rovnaká pozornosť. Parnell sa staral o miestnosť aj o občerstvenie a pohodu spolu veriacich. Až v roku 1867 sa druhý raz oženil.

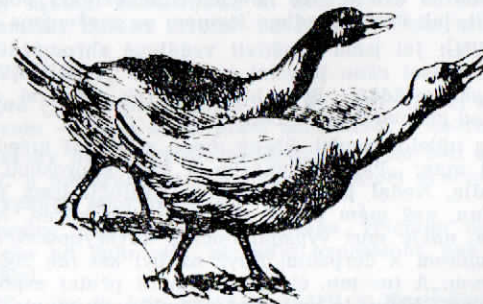
30 rokov svojho života strávil lord Congleton v spoločenstve bratského zboru na Orchardskej ulici, ktorý sa v roku 1860 presťahoval na Welbeckú ulicu. Jeden zo starších zboru o ňom a jeho službe napísal: „Bol cudzincom a pútnikom na zemi. Jeho veľkou radosťou bolo mať spoločenstvo s veriacimi, chodiacimi vo svetle. Vždy mal pre nich slovo povzbudenia. Bol vždy pokorný a jemný vo vzťahoch k nim. Slúžil ako pastier všetkých bez ohľadu na ich sociálne postavenie. Jeho srdce horelo pre šírenie evanjelia a pre prácu v nedeľných školách, o ktorú sa stále zaujímal. Vysoko si cenil aj modlitebné a biblické zhromaždenia. Nikdy neodmietol ani úlohu v ťažkých prípadoch zborovej kázně, i keď bola bolestná.“

Kde bola nejaká ťažkosť, bol vždy ochotný pomôcť ju vyriešiť a pritom sa veľmi chránil vynášať súd nad jednotlivcom alebo zborom.“

Po prepuknutí rozporov medzi Darbym a Newtonom snažil sa všemožne o zmierenie medzi nimi aj ich prívržencami. Po bethesdskom spore zostal natrvalo v spoločenstve „otvorených bratov“. Vyplývalo to z celého jeho doterajšieho zmýšľania a postoja. V súlade s ním pestoval spoločenstvo so všetkými úprimnými kresťanmi bez ohľadu na ich cirkevnú príslušnosť.

J. V. Parnell patril medzi prvých „bratov“, ktorí boli predmetmi Božieho milostivého zásahu, ale zároveň i Božími nástrojmi pri zrode bratského hnutia. V jeho ďalšom vývoji patril medzi jeho ctенých učiteľov, pastierov a vodcov. Spolu s grófmi Carrickom a Cavanom a lordom Radstockom bol lord Congleton verným svedkom Pána Ježiša Krista uprostred urodzených i neurodzených vrstiev anglickej spoločnosti. Po živote naplnenom láskou a obetavou službou Bohu i ľuďom odišiel v roku 1883 do nebeského domova, po ktorom veľmi túžil. pripr. —jh

Přečetli jsme...

V německém mládežnickém časopisu WIR č. 3/91 byl zveřejněn krátký článek tohoto znění:

„Někteří křesťané žijí jako husy na dvoře. Každého sedmého dne se odbývá „paráda“, při které nejschopnější houser stojí na plotě a vypravuje husám o skutcích předků, kteří se kdysi odvažovali létat a chválí milost a milosrdenství Stvořitele, který husám dal křídla a schopnost k létání.“

Husy jsou dotčeny, sklánějí v dojetí hlavy a vychvalují kázání i výřečného housera.

Ale to je také všechno. Jedno nedělají — nelétají. Odebírají se na oběd...

Nelétají, protože zrno je dobré a dvůr je jistý“.

Není to námět k zamyšlení, zda i my nejsme podobní těm, kteří obdrželi od Boha nový život v Kristu, ale ve skutečnosti pořád chodí „tělem“ pod mocí jejich starého já? —jos

ZAHOZENÉ PŘÍLEŽITOSTI

Naším nezastupitelným úkolem na této zemi je být svědky Pána Ježíše. Máme lidem kolem sebe o něm vyprávět, svědčit o tom, co pro nás a s námi udělal. Máme jim připomínat, že v něm je jedinečná příležitost i pro ně.

Problémem ale je, jak s lidmi navázat kontakt, jak začít. Jsou mezi námi bratři a sestry (a díky Pánu Bohu za ně), kteří se dovedou k lidem zcela nenuceně přiblížit a lehce zavedou téma rozhovoru žadáným směrem. Ale většinou z nás to dělá problémy. Jak začít? Naše počínání je pak někdy nucené a tím i tak trochu křečovitě. A přitom nám Pán Bůh často připravuje úžasné příležitosti, které však mnohdy nedovedeme využít, nejsme na to připraveni. Rád bych se s vámi o dvě takové nevyužitě příležitosti podělil, abychom si společně uvědomili, jak často chodíme životem se zavřenými očima:

PŘÍHODA PRVNÍ: Jel jsem navštívit vzdálené shromáždění, kam si mne pozvali. Člověk si musel ráno přivstat a autobus přijel na místo asi hodinu před zahájením shromáždění. Bylo hezky a tak jsem si sedl na lavičku u silnice, kousek od shromáždění a četl si Bibli.

Po chvíli mne někdo vyrušil. Předě mnou stál muž středních let v montérkách a oslovil mne: „Pane, přicházím k vám s prosbou. Stojím tu dole s autem u čerpadla. Nedal jsem si pozor a přetočil jsem počítadlo, nabral jsem si víc benzínu, než mám peněz. Chybí mi pět korun. Nemohl byste mi pomoci?“ Proč ne, navíc muž vypadal docela důvěryhodně. Slušně mi poděkoval a odešel směrem k čerpadlu. Když už byl asi tak 200 m vzdálen, napadlo mne najednou: „A tos mu, člověče, nemohl přidat aspoň jeden z letáčků, co máš v aktovce? Vždyť to by určitě nemohl odmítnout.“

Co teď? Vstát a běžet za ním? Přirozená lenost nakonec zvítězila a muž po několika okamžicích zmizel v nedohlednu. Žel, možná navždycky...

DRUHÝ PŘÍBĚH: Byli jsme s rodinou v Německu na podnikové rekreaci. Bylo tam velmi hezky, ale pro nás Čechoslováky po zavedení západoněmecké marky velmi drahé. Každý z nás každou marku několikrát otočil v dlaních, než se rozhodl za ni něco koupit. Jedli jsme to, co nám dali v rámci penze a na nějaké mlsání nebylo ani pomyslení. A pak jsme se autobusem vraceli domů. Šťastně jsme přešli hranice a byli zase doma, ve vlasti. Samozřejmě, první zastávka byla u restaurace na jídlo. Každý se těšil, jak si dá jídlo podle chuti za naše české peníze. Ale ouha! Jídelniček byl proškrtán a nakonec jsme se museli smířit s tím, co bylo. Půlka rodiny dostala známý český zážrak (vepřovou, knedlík a zelí) a půlka měla dostat smažený sýr s brambory. „Ale tataruku nemáme, už došla,“ řekl nám vrchní. Moc nadšení jsme nebyli, ale co se dalo dělat. Než jsme však dojedli polévku, přišel vrchní s jídlem a dokonce i s tatarukou. „Asi se hodně modlíte,“ prohodil nenučeně, „tataruku nám právě přivezli.“

I tentokrát to byla udička hosená naprázdno. Teprve až jsme byli z restaurace venku, mne napadlo, že jsem měl dlouhé vedení.

A tak nám Pán Bůh připravuje celou řadu jedinečných příležitostí, jak se k lidem nenáslně přiblížit a povědět jim zcela přirozeně o své víře v Pána Ježíše. Je to škoda, že to často provedeme tak jako já, že dovedeme nevyužitelným způsobem zahodit vyslovenou příležitost asi jako sportovec před prázdnou brankou soupeře. Kéž nám dá Pán Bůh milost, aby takových příležitostí bylo co nejméně. Vždyť lidé potřebují slyšet radostnou zvěst, že je Pán Bůh má rád a že jim chce odpustit jejich provinění a zachránit je od věčné záhuby.

tp

SVÁTEK A ODPOČINEK

Pán Ježíš uzdravil jednou ženu, která chodila stále skloněná a nemohla se narovnat. Protože to však udělal v sobotu, ozvali se někteří, že uzdravovat se nemá v sobotu, ale ve všední den. V sobotu se má odpočívat.

Pán Ježíš tuto kritiku odmítl s tím, že pokud jde o záchranu člověka (ale i zvířete), nelze čekat na pondělí.

Od této soboty žena jistě každou sobotu ráda vzpomínala na den, kdy byla uzdravena. Teprve teď chápala plně sobotu. Už to nebylo „musím“, ale „děkuji“. Tak vzniká skutečný svátek. Pamatujeme si den svého narození, znovuzrození i jiné významné okamžiky našeho života? Dovedeme přitom vždy říci: „děkuji“?

ODPOČINEK — ZDROJ SILY

Svátek je také pro ty, kdo pracovali a jsou unavení, aby si mohli odpočinout. I v tom je Boží dobrota — moci si po práci odpočinout a nabrat nových sil.

V Bibli jsou příklady lidí, kteří nic nedělali, a přesto byli unavení, neschopní cokoli dále dělat, a na druhé straně byli lidé, kteří pracovali stále a stále měli dost sil, stále vypadali jako odpočatí.

Do té první skupiny patří například Samson. Příčinou byla neposlušnost. Napřed dostal jako dar od Boha sílu, ale když neposlechl, pak o ni přišel, aniž by něco únavného dělal.

Existuje Boží slib: Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení (Iz 40,31 E). Mohli bychom jmenovat Eliáše (1Kr 19,8), apoštola Pavla (Sk 20,31) a jiné, kteří chodili, pracovali, doslova dřeli a unaveni přitom nebyli — nabývali nové síly od Hospodina, v kterého doufali a pro kterého pracovali.

Otázka zní: „Jsi unavený, i když nic neděláš? Nebo jsi svěží, i když konáš mnoho práce“?

ODPUŠTĚNÍ A ODPOČINEK

Víte, jak dovede unavit strach, starost o budoucnost? Malý kluk rozbije okno a trne hrázou, kdy se na to přijde. Po tu dobu není schopen nic pořádného dělat. Když má prodávácí být nevelké manko, také se sotva dovede na něco soustředit. Není schopen nic udělat, stejně jako by byl velmi unavený.

Pán Ježíš říká: „Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28). Pán Ježíš odpustí. Kdyby ten malý Pěta přišel, přiznal se a omluvil se, ušetří si chvíli strachu, že na to někdo přijde a potrestá ho. Pán Ježíš zve k vyznání hříchů a nabízí odpuštění. To pomáhá člověku lépe, než kdyby týden odpočíval. Nyní může odpočívat stále: „A proto zůstává svátek lidu Božímu“ (Žd 4,9).

MILOSRDENSTVÍ

Mifibozet se vyděsil, když se po Lodebar roznesla zpráva, že přijel králův posel z Jeruzaléma. A když mu služebník po chvíli ohlásil, že nečekaný návštěvník je v jeho domě a chce s ním mluvit, propadl náhlé panice.

Mifibozet žil na zapřené v Lodebar v domě Machiry již dlouhá léta. Žil zvláštním životem, pokud se jeho životní způsob dal vůbec životem nazvat. Byla to spíš podivná hra na schovávanou, v níž jediným hráčem, který se stále schovával, byl on sám. Bezpečně se cítil jen v rodinném kruhu. Manželka se synem, to byli jeho jediné přátelé, a pak snad ještě starý Machir. Okolní svět jako by pro něho vůbec neexistoval. Podvědomě tušil, že mu z vnějšku hrozí nebezpečí. Odtamtud mohl přijít nečekaný výpad, pomsta za dávnou nešťastnou minulost, na kterou se strachem myslel při denních povinnostech i v bezesných nocích. Proto se stáhl do ulity svého soukromí a stranil se lidí.

A dnes, jako když náhle zahřmí, vtrhl do jeho poklidného života nečekaný návštěvník.

„Máš se co nejdříve dostavit ke králi,“ řekl posel po zdvořilém pozdravu.

Mifibozetovi se stáhlo hrdlo a na čele mu vyvalil pot. „Co ode mne může král David chtít, proč mě zve do svého paláce?“ řekl polohlasně po chvíli horečnatého přemítání jen jakoby pro sebe. Ať si lámal hlavu sebevíc, na svou otázku si nedokázal odpovědět, a nic určitého nevěděl ani Davidův posel.

Králův rozkaz je zákonem pro každého poddaného. Kdo by to věděl lépe než Mifibozet! A přestože se mu do Jeruzaléma vůbec nechťelo, bylo mu jasné, že nebude moci s cestou dlouho otálet.

K večeru, když se rozloučil s hostem, vydal několik příkazů svému služebníkovi. Ten v rychlosti zabalil cestovní vak a připravil pár drobností na cestu.

Druhý den časně ráno stálo ještě slunce nízko nad obzorem, ale Mifibozet už ujížděl na mezku k hlavnímu městu.

Měl-li kdo důvody k tomu, aby se bál setkání s Davidem, který teprve nedávno pevně dosedl na královský trůn, pak to byl právě Mifibozet, vnuk prvního izraelského krále Saule.

Saul nenáviděl Davida, i když s ním byl spřízněn. Nikdy nepřestal usilovat o jeho život. Roky ho pronásledoval. Všechno začalo v dávné minulosti. To byl David mladík, a on, Mifibozet, nebyl ještě na světě. Ale zná celou tu pohnutou historii z vyprávění. Ví o všech klívdách, kterýchse dopustil jeho dědeček na Davidovi; ví o tom, jak se stal David pancem. Ano, Mifibozet pochází z přední izraelské rodiny, která dala zemi prvního krále. Ale Saul nebyl král podle Božího srdce. Hospodin ho pro jeho neposlušnost později zavrhnul a vyvolil si místo něho Davida. Trvalo dlouho, než přišel den, na který do nejdejší smrti nezapomene, přestože mu tehdy bylo jenom pět let. Do královského paláce přiběhl tenkrát schvácený voják, aby oznámil velikou porážku, kterou Filištinci připravili Izraelitům. V ten den zemřel jeho dědeček Saul, otec Jonata a dva strýcové. Chůva, která s ním v nastalé panice prchala z královského paláce, ho nešťastnou náhodou upustila na zem. Při pádu si poranil obě nohy. Dlouho si je bezvysledně léčil. Zůstal mrzákem odkázaným na pomoc jiných. Přišly zlé roky. Strýc Izbozet bojoval s Davidem o královský trůn. Nakonec prohrál. To se jeho už netýkalo. Po otcově smrti na hoře Gelboe se s matkou uchýlil do domu starého přítele Machiry v Lodebar. Tady našel pokoj a bezpečný útlék po pohromě, která postihla jeho rodinu.

Cesta do Jeruzaléma v letním žáru a v oblacích zvířeného prachu je něsmírně úmorná. Mifibozet však neměl ani pomýšlení na útrapy cesty, na kterou se vydal na králův příkaz. Celý

den jen toužil, aby jeho cesta nikdy nekončila. A tak si mezek pod ním vyšlapoval svým volným krokem, aniž by ho jeho pán nutil k rychlejšímu pohybu. Ale každá cesta, i ta nejdelší, má konec. Když se v dálce objevily jeruzalémské hradby, bylo to neklamné znamení toho, že je téměř na místě. Za chvíli už loudavým krokem projížděl bránou do křivolakých uliček, které se táhnou až ke královskému paláci.

Na nádvoří mu ochotně ruce Davidových služebníků pomohly sestoupit z mezka. A stejné ruce ho podepřely na cestě do přijímací síně.

To už byl vnitřně vyrovnaný a připravený na nejhorší. Musí zemřít! Jeho předkové bývali královými protivníky, a král má právo podle starobylého zvyku dát popraviti své odpůrce i s jejich příbuznými. „Ale co“, horečně uvažuje Mifibozet cestou do přijímací síně. „Za co stojí život mrzáka, odkázaného na pomoc jiných? Budu prosit jen o milost pro svého malého Michu“.

Když David vstoupil do místnosti, Mifibozet ležel na podlaze. Svou pózou spíše připomínal člověka, který se strachy zhroutil, než člověka prokazujícího povinnou úctu panovníkovi.

„Vstaň, neboj se,“ řekl David, sklonil se a vzal Mifibozeta za ruku. „Jsem

rád, že se dnes setkávám se synem svého dávného přítele Jonaty, kterého jsem tolik miloval. Pro lásku k němu ti chci prokázat milosrdenství. Vydal jsem příkaz k tomu, abys dostal zpět majetek svého otce. Můj služebník Siba se stane správcem všech tvých statků. A ještě si přeji, abys od dnešního dne seděl za mým stolem po boku královských synů.“

Neuplynulo mnoho vody v Jordánu a Mifibozetův život se od základu změnil. Z muže, který se dříve skrýval daleko od lidí v nehostinné pustině, se stal králův přítel a společník. Dostal zpět čest i rodový majetek. Co však pro něho znamenala pole a statky v porovnání s výsadou, která mu vzešla z postavení královského syna. Každý den směl teď usedat s Davidem k jednomu stolu, jíst pokrmy připravené pro královskou tabuli a naslouchat tónům králových hudebníků. Nikdo se nemohl posmívat jeho zmraženým nohám, které milosrdně zakrývalo roucho královského syna. Ne, o Mifibozetovi už nikdo nemohl říci, že nepatří do královské rodiny. Den co den sedal v hodovní síni a den co den hleděl s obdivem a radostí do obličeje svého milosrdného krále.

hk

Doslov redakce:

Tento příběh o milosrdenství Davidově prokázaném Mifibozetovi, který si můžeme přečíst ve 2. Samuelově, 9, kapitole, je krásným obrazem milosrdenství Božího, prokázaného lidem nyní ve věku milosti, skrze Pána Ježíše Krista. Člověk je vlastně z rodu nepřátelského Bohu, ať si to uvědomuje nebo na to nemyslí. Žije „daleko“ od Boha, neposlouchá Jeho Slovo, nežije pro Boží království, vůbec se nezajímá o to, proč vlastně žije na tomto světě a co Bůh od něho požaduje. „Skrývá“ se před Bohem a přitom celý je „nemocný“ v důsledku hříchu. Dokonce Boží Slovo mluví o hříšném člověku jako o „duchovně mrtvém“ (Efezským 2,1), to znamená, duch člověka nemá s Bohem žádný kontakt, žádné obecenství. Člověk potřebuje být smířen s Bohem, navrátit se k Bohu, navázat s Ním živé obecenství, „stolovat s Ním“ každý den.

A je to právě Bůh sám, který miluje člověka a skrze EVANGELIUM jej volá k sobě. „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, já vám dám odpočinutí“ (Matouš 11,28) volal Pán Ježíš zde na zemi, a takto volá i dnes každého k sobě.

Draží přátelé, přijměte toto Jeho pozvání, tuto nabízenou pomoc, podejte ruku Tomu, který má vztaženou ruku k vám, aby vás vytáhl z propasti hříchu a pohnu svatém. Jde o hodnoty nebeské, a proto absolutní. Spravedlnost znamená dokonalé odpuštění hříšného života, očištění a smíření s Bohem. Pokoj, který je víc, než si dovedeme představit, chrání naši mysl, naše city i vůli spoléháním se na Jeho blízkost, ochranu i pomoc. Radost, která není chvilkové vzrušení, rozptýlení,

citový zážitek, ale hluboký stav ducha, neotřesitelný ani utrpením, ztrátou nebo jinými, z lidského hlediska „zlými“ věcmi.

Boží milosrdenství projevované Davidem Mijbozetovi je nyní skrze Pána Ježíše Krista určené Tobě, milý příteli. Rozhodni se co nejdříve tento projev Jeho lásky přijmout a nebuděš toho nikdy litovat. O tom Ti mohou podat svědectví všichni, kteří Boží zvěsti uvěřili a Jeho milosrdenství přijali. —jos

CHVALTE HOSPO- DINA VŠICHNI NĀ- RODOVĚ, VELEBTEŽ HO VŠICHNI LIDĚ!

Ž 117,1

Mám před sebou pozvánku na velkou slavnost chválení a velebení Boha v Darmstadtu koncem května a začátkem června. Mám takové slavnosti uprostřed Mariiných sester velice ráda. Člověk si připadá na samém okraji nebe mezi jásařičními zástupy nebesťanů, veleběcích trojediného Boha. Z počáteční lítosti, že se slavnosti nebudu moci zúčastnit, vzniklo radostné vědomí, že přece prostorová vzdálenost nic neznamená. Mohu Pána velebit v Praze stejně jako v Darmstadtu, ba mohu k tomu vybidnout spolu-křesťany v celé naší zemi. Když Abakuk se chce veselit v Hospodinu a plesat v Bohu svého spasení, i kdyby fík nekvetl a nebylo úrody na vinicích, byl i ovoce olivy pochybilo a byl i od ovčince nepřítel odřezoval brav a nebylo žádného skotu v chlévech, čím víc podnětů máme mezi velikonoce a letnicemi i po letnicích jako Boží lid, svobodný, ve svobodném státě, s mnoha možnostmi služby! Jak soběstředná bývají naše sejtí, jak na člověka zaměřené naše zvěstování, místo skutečné BOHO-SLUŽBY! Přítom máme zpěvníky dobře zásobené oslavnými hymnami a Bible plně chvalozpěvů. Tam, kde Boží lid chváli a velebí svého Pána, musí nepřítel prchnout, padají zdi Jericha, otřásají se zdi žalářů a lidé pronikají k poznání Boha, Pán přiznává církví spasené hříšníky. Nevím, kdy začnete ve vašem sboru. Už dost dlouho se ploužime s Kazatelem „pod

sluncem“, kde všechno je marnost, místo abychom se s Ježíšem nechali vysadit „vysoko nade všechno“, abychom osvícenými očima viděli bohatství Boží lásky v Kristově lásce, která přesahuje každé poznání, a byli prostoupení vši Boží plností. Začneme pěstovat chválení a velebení Boha pro věčnost už zde u svých Rákosových moří, abychom nevypadli z harmonie u moře křesťalového. Zakusíme uzdravení na těle i na duchu, v rodinách i ve sborech, v celé naší společnosti. Samozřejmě můžeme začít hned a pak se spojit s přáteli z celého světa, kteří budou společně Pána slaviti v Darmstadtu od 30. května do 2. června. Zdravím vás svým celoživotním heslem:

„VŽDY víc a nade vše Tě budu chválit.“ (Ž 71,14)

L. Hallerová

HODNOTA

Jeden menší chlapec pozoroval se zájmem svého otce, jak opravuje auto. Najednou povídá: „Tatínku, to ti dá moc práce a starosti to auto, že?“ — „Ano, chlapče,“ odpověděl otec. „Viš, to auto je pro mne velkou hodnotou. Kdybych se mu nevěnoval, pak by ztratilo rychle svoji cenu. Ta práce a čas se mi vyplatí.“

Na nějakou dobu nastalo ticho. „Tatínku,“ ozvalo se po chvílce, „ale já nejsem žádná hodnota, že?“ — Otec se narovnal a podíval se chlapci do zvlhlých očí. „Proč bys nebyl?“ — „Poněvadž na mne nemá čas,“ — Otec tentokrát skončil s opravou rychleji než jindy. Večer přinesl chlapci krásnou knihu s biblickými příběhy a věnoval mu celý večer. I později byl lepším otcem a lepším příkladem v následování Krista, kterého vyznával. —jos

ZPRÁVY ZE ŠBORŮ

Naši milí v Pánu Ježíši.

chceme ze srdce poděkovat všem Vám, kteří na nás myslíte a projevujete nám svou lásku zcela prakticky i v naší potřebě při stavbě sborového domu ve Vsetíně finanční podporou.

Jsmo dojatí tím, že Pán Bůh i v dnešní náročné době, kdy řada lidí ztrácí své dosavadní „životní jistoty“ a kdy lidé zcela přirozeně musí myslet na sebe a své rodiny, otevírá srdce bratří a sester pro potřeby jiných a dokazuje tak pravdivost svých slov, že „činí všechno nové“ a že je opravdu věrný ve svých slibech.

Je pro nás milým překvapením jak rychlost, s níž jste nám přispěchali na pomoc, tak i množství dárců, které mnohdy ani osobně neznáme a nezřídka i suma peněz.

Pán Bůh Vám všem odplatí a požehnej za Vaši lásku a obětavost, která nám umožňuje plynule pokračovat v započaté práci, kterou chceme konat k Jeho cti a oslavě.

Za Křesťanský sbor ve Vsetíně

Josef Holubec a Tomáš Pala

V Žilinském zbere dňa 21. 6. 1991 zosnula naša milá sestra Božena Garajová vo veku 69 rokov.

Vo svojich 19-tich rokoch prijala Pána Ježíša do svojho srdca. Pieseň „Kde

si môj milý, Ježíši Kriste, kde Ťa budem hľadať, na ktorom mieste“, bola pre ňu pomocou k obráteniu, posilou vo chvíľach ťažkej nemoci a odpoveď na ňu dostala, keď si ju Pán povolal do svojej slávy. Milovala Pána Ježíša a Jeho Slovo. Verne navštevovala zhromaždenie v Žiline aj v Martine. Rozlúčili sme sa s ňou dňa 26. 6. 1991 na Žilinskom cintoríne za prítomnosti bratov a sestier, aj priteľov z okolia.

Vydavateľstvá Křesťanských sborů Ostrava informuje:

- Podle nového edičního plánu, který rozesíláme sborům i jednotlivým odběratelům spolu s knížkou V nepřátelském táboře, vychází kniha Ing. P. Steigera: Zápas o duši. Objednávky na tuto knížku za sbory a jednotlivce zašlete na adresu br. Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš. Knihkupectví a soukromí prodejci knih objednejte Zápas o duši u našeho vydavatelství.
- Máme k dispozici evangelizační pomůcku Jak se stanu křesťanem od J. Palaua v ceně za 4 Kčs.
- Creativpress Bratislava vydal knížku Od ničoho k prírode, autor prof. Andrews odpovídá na otázky: odkud pocházíme, jak se započal život, jaký je věk země a měl Darwin pravdu?
- Máme na skladě knihu Joni Eareckson: Krok vpřed, cena 25 Kčs.
- Začal vycházet časopis pro mládež DENÍK MLADÝCH, můžete si jej objednat na adrese Nová naděje, Arménská 9, 625 00 Brno. Prosíme všechny odběratele naší literatury, aby nám co nejdříve uhradili své dluhy, protože potřebujeme finanční prostředky pro vydání dalších připravovaných publikací. —jos

BUDEME NA TO MAŤ?

Táto otázka zaujíma v dnešnej dobe snáď celú našu spoločnosť. Jednou z oblastí, kde sa kladie, je výška nájomného za byty. Vládne neistota a niektorí sa dokonca pýtajú, či neskončia na ulici, pretože zaplatiť nájomné nebudú mať jednoducho z čoho.

Ako radostne z pohľadu budúcnosti pre Cirkev a jednotlivcov v nej vyznievajú slová Pána Ježiša: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, preto že vám idem pripraviť miesto a keď odidem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (J 14,2-3). S týmto prísľubom miesta v dome Otcovom nespája Pán Ježiš žiadnu nespĺniteľnú podmienku ohľadne nájomného. Človek nejde do žiadneho „ekonomického experimentu“, v ktorom by sa časom mohlo ukázať, že na to nemá. Či si vôbec zaslúži bývať v tomto dome a či sa raz nebude musieť vystahovať. Prečo táto istota, ktorú niektorí môžu nazvať trúfalosťou? Pretože dôvody k nej nám dáva Ten, ktorý sa nemení a je stály vo svojich sľuboch. Ich obsahom je, že každému, kto klope, bude otvorené (Mt 7,7) a nikto, kto príde k Nemu, nebude vyhnatý von (J 6,37). A ešte oveľa viac. Skrze ostríhanie Jeho slova dostáva sa nám toho, že Otec a Syn si v nás urobia príbytok (J 14,23). Je to vzácne spojenie počas pozemského života, ktoré má pokračovanie v tom, že nastane naplnenie ďalšieho prísľubu „prídem zase a poberiem si vás k sebe“ v spojení s „my živí ponechaní budeme razom s nimi (pozn. ktorí zosnu-li v Pánovi) vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“ (1 Tes 4,17). Všimnime si prosím výraz vždycky. Nie teda na nejaký čas a potom sa uvidí.

Pán Ježiš začal správu učeníkom o dome Otcovom slovami: „Nech sa nekľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa“. Teda tomu, kto verí v Boha a verí aj v Jeho Syna, je adresované slovo o tom, že sa nemá báť. Ten, ktorý zasľúbil aj dokoná. Nám netreba hľadať spôsob zaplataenia či predplataenia nájomného podľa ľudskej mienky vhodnou formou, ale treba nám veriť v Boha a Bohu. Ale ešte viac. Veriť v Toho, ktorého Otec poslal z nebies, aby nás hriešnikov učinil vo Svojej obeti na Golgote schopnými pre prebývanie v Božej blízkosti. Tam totiž nemôže prísť nič nečisté. Vierou v Pána Ježiša Krista ako v svojho osobného Spasiteľa dosahujeme očistenie od hriechov a z milosti je nám dané právo byť tam, kde je aj On. V dome Otcovom. Môže v ňom pripravovať Pán miesto už aj pre teba?

va

Víte, že...

- 70 % ľudí v ČSFR ešte nikdy nečítalo Bibliu a ďalších 18 % ji čte len zriedka,
- 34 % obyvateľ našej vlasti sa označuje za veriaci, 31 % pripouští existenciu Boha a 35 % jeho existenciu popiera,
- najviac veriacich v Boha žije na východnom Slovensku a najmä v severných Čechách,
- 12 % respondentov nedokázalo nájsť odpoveď na otázku, čo je Biblia, 13 % obyvateľ malo za to, že znáť Bibliu je zbytočné a 50 % je presvedčené, že základná informácia o Biblii by mal mať každý človek.

Tento výsledok šetrenia Inštitutu pro výzkum veřejného mínění v březnu t. r. mezi 2011 občany nám snímá růžové či tmavé brýle v pohľadu na skutočný rozměr duchovních potřeb obyvatelstva naší země.

Vybráno z Kostnických jisker č. 26/1991